

The illustration depicts a dark, multi-compartment birdhouse. In the top left, a vibrant hummingbird with blue and purple wings is in flight. Below it, a large, iridescent bird with green, blue, and purple feathers is perched on the left edge. In the top right, another hummingbird is flying. The middle section contains two small, colorful birds perched on a horizontal bar. To their right, a large, fluffy, light-colored bird with a yellow beak is perched on a higher bar. In the middle left, a fluffy, brown, downy chick is perched on a bar. In the bottom left, a penguin with a blue back and yellow belly is perched on a bar. In the bottom right, a large, colorful, woolly-necked bird with a purple and yellow head and a large beak is perched on a bar. In the center, a doorway is brightly lit from within, and a small girl in a black dress and boots stands in the doorway, holding a small green object. The background is dark and textured.

Tajemství kouzelného pířka

Vladimír Šoltys · ilustrace Barbora Kyšková

**PŘÍBĚHY
Z MUZEA**

čso

edika

Příběhy z muzea Tajemství kouzelného pírka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Vladimír Šoltys

Příběhy z muzea – Tajemství kouzelného pírka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

PŘÍBĚHY
Z MUZEA

TAJEMSTVÍ KOUZELNÉHO PÍRKA

Vladimír Šoltys
ilustrace Barbora Kyšková

Edika
2017

Obsah

ZÁHADA V JIČÍNSKÉM MUZEU	6
KOUZELNÉ PEŘÍČKO	10
PANÍ KONOPÁSKOVÁ JE V ŠOKU	14
NEOBVYKLÁ SBÍRKA	21
ALBATROSŮV PŘÍBĚH	31
KIWI SE ODHODLÁVÁ VYPRÁVĚT	36
TUČŇÁČÍ ŠKOLKA	45
KOLIBŘÍKOVA LÁSKA	57
SBÍRKA V OHROŽENÍ	64
CHÁLÍL, CHARTŮM A MODRÝ NIL	73
RAJČÍ VÁŠEŇ PRO MÓDU	81
LEMČÍK STAVITEL	90
JAK VYPÁTRAT ZLODĚJE	97
KEA KRIMINÁLNÍK	105
MALÉ PŘEKVAPENÍ	111
PAST NA ZLODĚJE	121
DODOVA DLOUHÁ CESTA Z MAURICIA DO MUZEA	133
NOVÁ EXPOZICE	139
EPILOG	146
DOSLOV	147
O AUTOROVĚ	150

ZÁHADA V JIČÍNSKÉM MUZEU

Ze starobylé Valdické brány, jež je dominantou ještě starobylejšího města Jičína, se do večerního podzimního šera neslo odbíjení věžních hodin. Příchod noci je všude na světě, od polárního kruhu po rovník, magická hodina. Některé věci, ale i bytosti, které se za denního světla zdají být obyčejné, všední, nenápadné a nezajímavé, se obvykle v tento čas proměňují, alespoň na malý okamžik, aby jako doposud neživé, zakleté i zatracené ožily a mohly si zase prožít svůj vlastní příběh. Znenadání už nejsou všední, jsou pohádkové, kouzelné, výjimečné a obdivuhodné nebo zkrátka jinak „jiné“ než svět nás, obyčejných smrtelníků. S nástupem noci ožívají a vstupují do životů dětí a někdy i dospělých. Alespoň na krátký čas s nimi mohou sdílet svůj vlastní ne-všední život, a stát se tak „jinými“ bytostmi. A tyhle „jiné“ věci a bytosti se většinou vyskytují na nějakých opravdu, ale opravdu výjimečných místech. Třeba ve starých hradech a zámcích, v temných sklepeních, v hlubokých lesích, ve skalách. Můžeme je ale potkat i u dětských postýlek, v kanárčí kleci, ve školní třídě, v ordinaci pana doktora. Stává se dokonce, že se takových opravdu divotvorných míst nachází hned několik blízko sebe a třeba i pod jednou střechou. A tam se pak dějí zvláštní věci. Ideálním místem je třeba muzeum. V takovém muzeu se ukrývá nespočet tajných i méně tajných kom-

nat, půdních prostor, reprezentativních sálů a temných sklepení. Na návštěvníky tu čeká spousta úžasných vitrín, výstavních skříní, exponátů, uměleckých předmětů, starých a ještě starších knih, obrazů, lexikonů, kronik a historických předmětů. A každý v sobě skrývá nějaký zajímavý, neuvěřitelný nebo dokonce záhadný a magický příběh.

Nejinak tomu je i v jičínském muzeu. Jedno zajímavější místo než druhé. Na jednom místě, skoro vedle sebe, tu pózují dinosauři vedle historie továrny na zemědělské stroje. V další expozici zase prusko-rakouská válka a mamutí kly z doby ledové. Jičínské muzeum je navíc umístěno ve starobylém zámku, který byl postaven před mnoha sty lety. Za tu dobu se zde odehrálo nespočet záhadných událostí. Před čtyřmi staletími například vybuchnul zámecký sklep plný střelného prachu a poničil značnou část města okolo

zámku. Kdo ví, kolik zbloudilých duší a strašidel se zde od té doby toulá. Potkat bychom je mohli také v doposud nezmapovaných sklepeních pod zámkem, na něž navazuje spleť nekonečných podzemních tajných chodeb. Prý vedou i do stejně staré jezuitské koleje na druhé straně města, a dokonce až do nedalekých Prachovských skal, obklopených hlubokými hvozdy. Jak by se v takovém podivuhodném prostředí za tu dobu nezabydlelo spousta „jiných“ bytostí?

V kanceláři pana ředitele byla už skoro tma. Jen dvěma okny, za kterými se začaly snášet první letošní vločky sněhu, sem ze zámeckého parku pronikal soumrak umožňující ještě rozpoznat vybavení místnosti. Věvodil jí, čelem ke starým dvoukřídlovým dveřím, nádherný dřevěný secesní stůl. Stál v kanceláři, byl to tedy pracovní stůl. Žárovka jen lehoulnice omšelá, taktéž secesní stolní lampy, jejíž stínítko bylo zdobené barevným vitrážovým sklem, ještě úplně nevychladla. Její uživatel odešel teprve před chvílí. Po celé desce stolu se spíše ledabyly než urovnaně povalovala spousta dalších věcí, které se na pracovních stolech ředitelů obvykle vyskytují. Především rozličné papíry všech rozměrů a barev, desky rozličných rozměrů a barev na ty papíry, pera, tužky, fixy, účtenky. A také knihy, časopisy a různé informační letáky z celého světa. Vše se tvářilo, jako kdyby majitele někdo náhle vyrušil a on musel spěšně odejít. Do výčtu předmětů na stole nesmíme zapomenout započítat i počítač! Ten už dnes nesmí chybět na stole žádného pana ředitele. Potud by se mohlo zdát, že je to docela obyčejný, sice krásný, ale zkrátka přece jen trochu tuctový ředitelský stůl. Jenže na tomto stole byla ještě

jedna úplně netuctová a zvláštní věc. No – věc. Ona to vlastně ani tak nebyla věc. Byla to spíš bytost. I když, bytost. Jak se to vezme...

Ta soška, protože to vlastně taková soška byla, se ocitla vprostřed této pracovní změti ředitelského stolu asi před rokem. Jeden sochař, kamarád pana ředitele (protože i ředitelé muzea mají své kamarády), mu ji věnoval k narozeninám. Byla to soška nebo snad loutka malého skřítky? Mužička? Trpaslíka? Kdo ví. Jeho podobu si kamarád sochař tak trochu vypůjčil od někdejšího slavného vévody, který v Jičíně sídlil. Ten slavný a významný vévoda se jmenoval Albrecht z Valdštejna. A soška se tomu skutečnému vévodovi opravdu velmi podobala. Byla sice velká sotva jako jezdecké holínky skutečného vévody, ale to na radosti pana ředitele z dárku nic neměnilo. Asi jako každý, měl i on rád dárky, obzvláště takové, které někdo pro někoho vlastnoručně vyrobí. Radost měl o to větší, že to byl dárek nečekaný a především to byl dárek naprosto neobvyklý. Takovou sošku měl jen on a nikdo jiný. A že byl opravdu neobvyklý, to se brzy mělo ukázat. V šeru místnosti, uprostřed změti věcí na stole, teď večer vypadala postavička ještě menší. Obličejík spíše protáhlý, jeho délku umocňovala ještě tenká špičatá vousatá bradka. K ostřeji řezané tvářičce se úplně hodil tenký knírek a pichlavé zvědavé oči. Postavička byla oblečena v černou kazajku s krajkovým límečkem. Na nohou měla černé jezdecké kalhoty. Černé boty nad kolena, no spíše kolínka, zdobily stříbrné ostruhy. Dnes už byl ten černý mužiček nedílnou součástí stolu pana ředitele. Co stolu, celé ředitelny. Co ředitelny, vlastně i celého muzea, které se nyní nořilo do noční temnoty...

KOUZELNÉ PEŘÍČKO

Na nočním stolku mezi knížkou o bájném jednorožci, nedopitou sklenicí šťávy, načatými papírovými kapesníčky a bílým plyšovým mládětem tuleně zazvonil budík. Zpod modré „peřiny“ s vyobrazením běžících koní, ve které žádné skutečné peří nebylo, protože Vladčín, teď už dospělý bráška byl na peří alergický, se vysunula štíhlá ruka, aby budík zkušeným hmatem umlčela. Ale nebylo to nic platné. Hned nato se s vrznutím otevřely dveře dětského pokoje a mužský hlas polohlasem pološeptem pronesl:

„Vladi, je ráno, vstávat. Snídaně je na stole!“

„Ještě chvíli, tati.“

Vladěnka, neboť tak se dívka jmenovala, se ještě na chvíliku zachumlala do vyhřáté postele. V teple tohoto bohužel jen zoufale dočasného útočiště si začala vybavovat, že se jí zdál zase ten podivný sen. Zase byla ve veliké tmavé místnosti, jejíhož konce nedohlédla. Když v tom snu trochu přivykla na šero, začala rozpoznávat, že na stěnách okolo ní visí nějaké objekty, skoro jako postavy. I když se trochu bála, nakonec se odhodlala přijít blíž. Z temných rohů místnosti se postupně začaly vynořovat tvary, ve kterých nakonec rozpoznala vycpané objekty. Velké ptáky, ale i jiná zvířata. Přestože měla strach, zvědavost ji neopustila ani ve snu. Natáhla tedy váhavě ruku.

V momentě, když se už už dotýkala omšelého peří, dávno mrtvá a znehybnělá křídla se pojednou rozmáchla, dívku ohlušil jejich šum i ovanul vítr zpod jejich perutí. Vždycky se znovu a znovu příšerně lekla. A v tom okamžiku se pokaždé ozval budík. Byla z toho snu trochu vylekaná, ale zároveň v ní probouzel zvědavost. Ráda by se dozvěděla, co by bylo dál, kdyby ten protivný budík nezazvonil.

„Tati?“ začala váhavě s plnými ústy u snídaně holčička, neboť se nakonec přece jen odhodlala zeptat se. „Plní se lidem jejich sny?“

Zřejmě ta otázka tatínka poněkud zaskočila. Poznalo se to podle toho, že odložil noviny, které u snídaně obvykle četl, a nad horní obroučkou brýlí se podíval na Vladku. Zdvihl husté obočí a očima obkroužil na stropě oblouk. Chvilí přemýšlel, a pak řekl:

„Každý by si měl svoje sny plnit. Nebo by se o to měl alespoň pokusit.“

„Ale já myslím ty sny, co se lidem zdají ve spánku,“ namítla holčička, aby ji táta správně pochopil.

„Jo takhle,“ pokýval hlavou na znamení porozumění, ale s hlavou už zase zabořenou do novin. „To nevím,“ řekl nakonec, což holčičku příliš neuspokojilo.

„A tobě se někdy takový sen splnil?“ nechtěla to Vladka ještě úplně vzdát.

„Ne, nikdy.“

Přestože podzim nestačil ani pořádně začít, toho rána napadlo několik centimetrů nového, letos prvního sněhu. Vladka vyběhla ze dveří a čerstvý prašan jí v gejzírech odlétal od bot, když se v něm radostně rozběhla k autu. Než se táta obul, oblékl a zamkl dům, měla auto oběhnuté několikrát dokola. Svět byl najednou celý bílý. I když! Celý přece jen úplně ne. Co to támhle barevného ruší monotónní nádheru bílého rána? Rozhlédla se kolem a nad sebe, jako by hledala někoho nebo něco, kdo tu barevnou věc mohl ztratit. Ale co to vlastně je? Sáhla do sněhobílých vloček, aby té záhadě přišla na kloub. Otřepala tu záhadu od zbytků sněhu a podivila se. Je to pírkó! Krásné, barevné ptačí peříčko.

„Tati, tati, podívej, co jsem našla! Z jakého ptáčka to asi je?“

„To nevím.“ Ani tatínek si žádného takto zbarveného ptáčka nevybavoval. „Každopádně to vypadá na nějakého hodně barevného ptáčka. Jako by ani nebyl z našich krajin.“

„Tak to bude určitě kouzelný peříčko. Já tě začaruju.“ A Vladka se smíchem třikrát peříčkem před sebou opsala veliký kruh.

„Pojď už, ty malá čarodějko, nebo přijdeš pozdě do školy,“ smál se na ni tatínek.

„A jsi očarovaný!“ prohlásila holčička.

„To jsem, už od té doby, co tě mám,“ spokojeně se usmál se tatínek.

PANÍ KONOPÁSKOVÁ JE V ŠOKU

„Páne řediteli, proboha, pane řediteli, oni mluví! A lítají! A dohadují se mezi sebou, dokonce se spolu hádají. Ti ve vitríně i ti nahoře pod stropem. Poběžte honem. To je hrozný, co se to děje? Třicet let tu pracuju, ale tohle jsem v životě neviděla. Za to můžou beztak ty počítače a internet a všechny ty nesmysly, co jich teď všude je,“ lomila rukama stará paní Konopásková a utíkala z přírodovědné expozice zpět na recepci, co jí její staré nohy dovolily.

Pan ředitel zrovna vysvětloval panu správci Kadlečkovi, jak by si představoval interiér budoucí nové expozice místního muzea. Musí to být opravdová bomba. Přišlo nařízení od samotného ministra, aby se stará přírodovědná expozice zrušila a místo ní aby v uvolněném prostoru vznikla moderní počítačová interaktivní expozice pro děti. Úplná novinka. Ani v krajském muzeu nic podobného doposud nemají. Ale nejdřív musí vymyslet, jak se zbavit té prastaré sbírky vypelichaných vycpanin. Co s nimi? Dát je do sběru? Kde by je chtěli? Spálit? To je neekologické. A prodat? To už vůbec ne. Nikdo by je nechtěl ani zadarmo!

„Páne řediteli, pane řediteli...!“ neslo se přes celé muzeum.

„Co to zas té staré Konopáskové přelétlo přes nos? Zas nějaký ‚zmutovaný‘ pavouk nebo zatoulané strašidlo, ze kterého se vyklube zapomenutá pláštěnka některého z návštěvníků,“ povzdechl si pan ředitel panu Kadlečkovi.

„Lítají, krákorají, jeden mi dokonce vlítnul do vlasů!“ nedala se odbyt paní Konopásková.

„Ale kdo?“ snažil se ji uklidnit pan ředitel.

„No přece ti ptáci, tam, ve vitrínách i pod stropem!“

Pan ředitel se unaveně podíval na pana správce Kadlečku: „A to se musí stát zrovna dneska, když čekáme exkurzi ze základní školy. Za chvíli tu budou!“ Ale aby upokojil rozrušenou paní Konopáskovou, povídá: „Tak dobře, pro váš klid, paní Konopásková, se tam zajdeme

podívat. Ale nejdřív vám pan Kadlečka uvaří silnou kávu, uklidníte se, odpočinete si a za chvíli bude zase dobře. Vždyť víte, že to přece není možné, jsou to jenom vycpaniny, jsou dávno po smrti.“

Pan správce podpíral paní Konopáskovou a odcházeli spolu do kanceláře.

„Co jsem komu udělal, já přece nejsem cvokař? Já jsem ředitel muzea!“ povzdechl si pro sebe pan ředitel.

Auto zastavilo před školou. Stále usedavě sněžilo. Vločky ale byly čím dál více mokré a na tváři studily. Na městské dlažbě už začínal sníh tát. Dívka vzala školní tašku, dala tátovi pusku, popřála mu hezký den a už už chtěla vyrazit do školy, když tu si uvědomila, že zapomněla na jednu veledůležitou věc. Rychle se sehnula zpátky do dveří auta a s předstíranou vážností se podívala na tátu.

„Málem bych tě, tatínku můj, nechala začarovaného,“ pronesla významně hlubokým hlasem a ve vzduchu svým novým, krásně barevným pírkem udělala opět tři kruhy, ale v opačném směru než poprvé. „A už jsi odčarovaný, kouzlo zrušeno!“ oznámila smějíc se do vozu. Táta se usmál, byl spokojený, když ji viděl takhle třeštit. Znamenalo to, že i ona je spokojená. A to bylo dvojnásob důležité u dívky, která vyrůstá od útlého dětství bez mámy.

Dnešní ráno se ve své třídě žáci 5. C, kam Vladka patřila, ani neo-
hřáli. Ještě u šatny, aby se nemuseli zouvat a zase obouvat, je paní
učitelka přepočítala, a než se rozeznělo první zvonění, byli už ze
školy venku. Dnes je totiž nečekala výuka v lavicích, ale úplně jinde.
Nikomu nevadilo, že na chodnících, na ulici i na náměstí je z bílého
sněhu už jen mokrá břevka. Třídu dnes čekala exkurze do místního
muzea. Všichni se těšili. Jak by také ne. Ani ne tak z přemíry touhy po
vědění, jako spíš z touhy alespoň jeden den nebýt ve škole. Nejvíce ale
ožili Hamáček s Vohnoutem, dvě známé třídní firmy. Nic jim nebylo
svaté. Samozřejmě že plánovali nějakou lumpárnu, jako vždycky.
A muzeum je přece pro lumpárny jako stvořené.

Vladka ve třídě neměla mnoho opravdových kamarádů. Rozuměla
si vlastně jenom s Martou. Byly si v mnoha směrech podobné. Obě
tak trochu samotářky, poněkud stranou kolektivu, tak trochu při-
vřené ve svém vlastním světě bez jasných zálib a zájmů. Marta dnes
ale do školy nepřišla, byla nemocná. Vladka si uvědomovala, jak je
v takových dnech ve škole ještě osamělejší. Ještě více se uzavírala
do sebe a v myšlenkách odlétala za hranice našeho obzoru. Pryč
z tohoto světa, daleko od domova, daleko od školy, daleko od Marty.
Dnes ale měla veselou náladu. Možná to bylo první letošní sněhovou
nadílkou, možná nálezem toho krásně barevného ptačího peříčka.
I spolužáci ve škole jí připadali výjimečně docela snesitelní. Cesta ze
školy do muzea nebyla dlouhá. Prošli jen krátkou uličkou na náměstí
a pod podloubím, ukryti před hustě padajícími mokkými vločkami,

došli k zámku. Vešli na nádvoří a odtud po rozvrzaných dřevěných schodech do prvního patra.

Na recepci před muzejní expozicí stál pan ředitel a paní Konopásková, která právě dopila silnou ranní kávu. Stihl jí ještě říct: „Tak už se trochu seberte, viděla jste přece, že ty vycpaniny živé nejsou. Něco se vám zdálo. Asi bych vám měl dát pár dní dovolenou, ale dneska ještě musíme zvládnout tuhle školní exkurzi.“

Paní Konopásková pokývala unaveně hlavou: „Asi máte pravdu, pane řediteli, něco se mi zdálo.“ Ale nevypadalo to, že by tomu sama věřila. Koneckonců, kdo by se nevyděsil, když jako každé ráno obhlídí přírodovědnou expozici a najednou kolem ní začne všechna ta opeřená cháska štěbetat, kejhat, cvrlikat a – dala by za to krk – že i mluvit lidskou řečí! Jenomže jí to nikdo nevěří, protože když se vrátila s panem ředitelem, aby mu tu spoušť ukázala, bylo všechno na svých místech, jako by se nechumelilo. Jako by někdo mávl kouzelným proutkem. Nebo něčím jiným kouzelným.

Mezitím se celá školní třída shromáždila ve foyer muzea a pan ředitel si vzal slovo: „Vítám vás tímto v našem regionálním muzeu. Dozajista zde uvidíte spoustu zajímavých věcí, které se vám mohou hodit i ve výuce předmětů v probírané látce ve škole. Určitě využijete některé poznatky z našeho muzea například v dějepise, přírodovědě, vlastivědě, ale možná i v českém jazyce nebo zkrátka pro váš všeobecný rozhled. Paní Konopásková, naše nejzkušenější průvodkyně, vás

provede po všech zdejších expozicích.“ Povzbudivě se na ni podíval, naklonil se k ní a řekl: „No tak, to zvládnete, nic se vlastně nestalo.“ A trochu křečovitě se usmíval, když se se třídou loučil.

Třída postupně procházela všemi expozicemi a paní Konopásková jí v každé místnosti něco povyprávěla. Její výklad čas od času přerušil přísný hlas paní učitelky. Nejčastěji to vypadalo třeba takto: „Hamáčku, jdi od toho dál!“ nebo: „Vohnoute, okamžitě to polož!“

Vladěnka po chvíli přestala vnímat slova průvodkyně a všímala si jen prostředí a věcí, na kterých spočinul její zrak. Zase se vydala nevědomky za obzor tohoto světa. Uvědomila si trochu zahanbeně, že doposud ve zdejším muzeu nebyla. Dnes to bylo poprvé. Muzejní expozice jí vždycky připadaly docela nezáživné, cizí, nezajímavé. Staré oblečení, staré listiny, spisy a knihy. Mapy dávno zaniklé krajiny, fotografie již neexistujících domů, před mnoha lety zemřelých lidí. Začala trochu zaostávat za třídou. Pomalu na ni zase doléhal pocit samoty. Její spolužáci, paní učitelka i průvodkyně už dávno prohlíželi vitríny v následující expozici...

NEOBVYKLÁ SBÍRKA

Vladka si uvědomila, že se ocitla sama ve velké potmělé místnosti s vysokým stropem. Cítila, jak se jí zmocňuje jakýsi těžko popsatelný pocit. Trochu vzrušený a plný očekávání. Na chvíli ji dokonce napadlo, že tu přece jenom není poprvé. Ale to je přece nemožné! Marně lovila v paměti, že by tu kdy byla. Rozhlédla se po všech vitrínách a naaranžovaných panoramatech. Všude, kam se podívala, byly samé velké a malé, barevné, chocholaté a opeřené vycpaniny! Kde jen tuhle místnost už viděla? Překvapilo ji, že zde, na takovém místě plném neživých – jak to jen nazvat – věcí či bytostí, neměla vůbec stísněný pocit. Omšelé perutě dávno mrtvých křídel, jež mnoho let nepocítila vzduch pod svými letkami, na které nyní už jen usedal prach. Ztuhlá těla, která jako by se vznášela ve vzduchu, ale tam je držela jen neviditelná lanka a drátky. Ti nejmenší ptáčci byli nacpaní jeden vedle druhého v jedné malé vitríně. Některým už chyběla část peří, křehké nožky měli polámané, lak na dřevěných podstavcích byl oprýskaný a zašlý a také na nich nalepené cedulky byly otrhané a mnohé z nich nečitelné. Přesto ji všechno velmi zajímalo. Byla to vždycky hloubavá dívenka. Obdivovala nejen ty maličké opeřence, co se vejdu pravda jen do dlaně. Zde v expozici byli vystavení i ti velcí, vlastně ti skoro úplně největší. Přestože byli vycpaní, neztratili nic na své monumentálnosti a obdivuhodnosti. Ale ne, oni přece nejsou „vycpaní“, to slovo se Vladěnce vůbec nelíbilo. V jed-

nom vědeckém časopise si přečetla, že se jim říká „preparáty“. Nemají v sobě přece žádnou slámu ani seno, tak proč by měli být „vycpaní“.

A pak si vzpomněla. Tohle je přece místnost z jejího snu! Z toho snu, který se jí zdál už několikrát. Z toho samého snu, ve kterém se nakonec všechna ta křídla rozletí, obživnou. Bláhový sen. Jak by mohla. Jsou to jen preparáty. Ale proč se zrovna tato místnost do jejího snu dostala? Co jí to má říci? Celá tahle expozice je přece iluze. Napodobenina něčeho, co už dávno neexistuje. Stejně jako její sen.

Ani nevěděla, jak dlouho tam stála. Jako by svět kolem ní zmizel, čas se zastavil. Hleděla na tu neživou výstavku a cítila zklamání. Cítila smutek, lítost, asi trochu i bezradnost. Snad z toho, že si nikdy neposlechne jásavé volání deroucí se z barevných zobáků, nezahledne mávnutí mohutných perutí ani se nedozví, k čemu sloužilo kdysi pestré peří. Nedozví se, jaká moře nebo horské štíty obletěl ten který opeřenec. Bylo jí také líto samotných ptáčků. Jak se sem asi každý z nich dostal? Jaký byl jejich osud? Neviděla jen pouhé preparáty. Každý z nich přece kdysi létal, štěbetal, stavěl hnízda, sháněl potravu pro mláďata. Teď jsou tady. Nehybní a pokrytí prachem.

Najednou si uvědomila, že celá její třída už dávno odešla do dalších expozic a ona tu zůstala sama. Rychle vzala za kliku těžkých dvoukřídlých dveří, ale co to? Dveře nešly otevřít. Hamáček a Vohnout přece jen vymysleli nějakou lumpárnu. Zamkli dívku v přírodovědné expozici. Na chvíli ji to vylekalo. Pak ale, uvyklá samotě,